

ת"פ 67300/12/22 - מדינת ישראל נגד אוראל פקדו כבדה,

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 67300-12-22 מדינת ישראל נ' פקדו כבדה (עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
אוראל פקדו כבדה, (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יוסי גימפל
ב"כ הנאשם: עו"ד אסף צברי (מטעם הסנגוריה הציבורית)
הנאשם באמצעות היוועדות חזותית

גזר דין

ההליך וכתב האישום

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של סיוע לשוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב)+31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הודאת הנאשם ניתנה לאחר שכתב האישום תוקן במסגרת ההסדר, ומבלי שהושגה הסכמה עונשית. נקבע כי לעניין זה יטען כל צד את טענותיו באופן חופשי.

2. כתב האישום הוגש תחילה כנגד הנאשם יחד עם שני נאשמים נוספים (להלן: "נאשם 1 ונאשם 2" וביחד ייקראו השלושה: "הנאשמים") וזאת במסגרת תיק 17509-12-22. לאחר הודאת הנאשם והרשעתו, כאמור, הופרד משפטו והמשיך להתנהל במסגרת תיק זה.

3. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") נאמר כי ביום 20.11.2022, בסמוך לפני השעה 13:26, הלכה י"פ, ילידת 1955 (להלן: "המתלוננת"), ברחוב ויצמן בקרית מוצקין, כשהיא נושאת על גופה תיק בצבע ורוד ובתוכו טלפון נייד, פנקס שיקים וארנק שהכיל כסף מזומן בסך 470 ₪, 4 דולר, תעודת עמוד 1

זהות, כרטיס קופת חולים, כרטיס רב קו וכרטיסי מועדון של מספר בתי עסק.

באותה עת, שהו יחד הנאשמים ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה וצעדו בשביל מודיעין לכיוון רחוב ויצמן בקרית מוצקין, כשנאשם 1 אוחז בידו שקית בצבע ירוק. נאשמים 1 ו-2 המתינו ברחוב ויצמן במפגש עם שביל מודיעין, וכשהבחינו במתלוננת מתקרבת לכיוונם החליטו לשדוד את תיקה. נאשם 2 פנה לשביל מודיעין, נעמד וסימן לעבר נאשם 1 סימן לא ברור, וזה נשאר במקום וארב למתלוננת במטרה לשדוד אותה.

בשעה 13:26 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת למקום כשהתיק מונח על כתפיה והיא אוחזת אותו בשתי ידיה. לאחר שהבחינה בנאשמים 1 ו-2 והתנהלותם עוררה את חשדה, היא התרחקה ועקפה בהליכתה עמוד חשמל. מיד לאחר מכן, כאשר חלפה על פני נאשם 1 בהליכה על רחוב ויצמן, הוא משך מאחור את התיק בחוזקה מגופה וכתוצאה מכך היא נפלה ארצה. המתלוננת התנגדה למעשיו של נאשם 1 בכך שניסתה למשוך את התיק בידה בעודה שרועה על הרצפה, אך נאשם 1 שב ומשך את התיק מגופה ותיקף אותה שלא כדין בכך שבעט בגבה ורץ עם התיק מהמקום יחד עם נאשם 2. כל זאת עשו נאשמים 1 ו-2 כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את התיק מהמתלוננת שלילת קבע.

בהמשך לכך, מרחק קצר מהמקום, מסרו נאשמים 1 ו-2 את התיק לנאשם בענייננו, שהחזיקו בידיו, והנאשמים והאחר נמלטו יחד בריצה מהמקום כשנאשם 2 אוחז בידו את השקית הירוקה שהייתה קודם לכן בידו של נאשם 1. הארבעה רצו יחד כשהם נושאים עמם את התיק בכוונה לשלול אותו שלילת קבע מהמתלוננת. הנאשמים והאחר הוציאו מהתיק את כספה של המתלוננת ואת מכשיר הטלפון הנייד שלה, אותו לקח הנאשם דכאן, וזרקו את התיק במסלול הבריחה מהמקום.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחר, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות שפשופים במרפק יד שמאל וברגל שמאל.

4. לאחר הרשעתו ונוכח גילו הצעיר והעובדה כי הוא נעדר כל עבר פלילי, הוריתי על הפנייתו של הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו בטרם שמיעת טיעוני הצדדים לעונש.

5. אקדים את המאוחר ואציין כי בסופו של דבר לא הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם.

ביום 22.5.2023 הודיע שירות המבחן כי במסגרת הליווי של הנאשם בהליך המעצר הוא שולב בקהילה הטיפולית "תכנים" בקרית שלמה ביום 9.4.2023. מאז כניסתו לקהילה אושפז הנאשם שלוש פעמים במרכז לבריאות הנפש "לב השרון" בשל התדרדרות במצבו הנפשי, כאשר אשפוזו האחרון היה ביום 22.5.2023. עוד נאמר כי מעדכון שהתקבל מגורמי הטיפול בקהילה, לא ברור באם יוכל הנאשם להמשיך לשהות בה עם שחרורו מהאשפוז הנוכחי. שירות המבחן ציין כי במצב העניינים הקיים, ונוכח אשפוזו

החוזרים של הנאשם, אין באפשרותו לקיים עמו פגישה כנדרש ולכן ביקש דחיית הדיון בעניינו לסוף חודש יולי. בעקבות כך, נדחה הדיון בעניינו של הנאשם לחודש יולי.

בהודעה מיום 25.7.2023 שהתקבלה משירות המבחן, נאמר כי ביום 18.7.2023 שוחרר הנאשם מאשפוזו האחרון והוחזר לקהילה, אך גורמי הטיפול החליטו להפסיק את הטיפול בו מכיוון שהביע חוסר רצון להמשיך בטיפול בקהילה ומסר כי אין בידו את הכוחות לכך. גורמי הטיפול מסרו גם כי להערכתם הנאשם אינו מתאים לטיפול בקהילה בשלב זה בשל מצבו.

לאור בקשתו של הנאשם לסיים את ההליך הטיפולי ולאחר נשירתו מטיפול בקהילה, ונוכח מצבו הנוכחי, פנה שירות המבחן לבית המשפט בבקשת הבהרה לגבי המשך הצורך במעורבות שירות המבחן בהליך. בהמשך להודעה זו, הוריתי ביום 25.7.2023 על ביטול החלטתי לגבי עריכת תסקיר. זאת, בין היתר, נוכח העובדה שאין בעת הזו אופק שיקומי לגבי הנאשם.

ראיות לעונש

6. מטעם המאשימה לא הוגשו כל ראיות לעונש.

הסנגור הגיש דו"ח סיכום טיפול מיום 18.7.2023 שנערך על ידי היחידה לתחלואה כפולה בקהילת "תכנים" (נע/1), סיכום התערבות ייעוץ שיקומי שנערך ביום 13.9.2023 על ידי יועצת שיקום מחוזית מהסנגוריה הציבורית (נע/2) וכן תיעוד רפואי המתייחס לאשפוזיו של הנאשם במרכז לבריאות הנפש "לב השרון" (נע/3).

הטיעונים לעונש

7. בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לחומרה הרבה של עבירות הרכוש, ובכלל זאת עבירות שוד, שהפכו לתופעה נפוצה, מדאיגה ומסוכנת, הפוגעת בפרטיותו וברווחתו של הקורבן, בכבודו וברכשו. נאמר כי מדובר בעבירות קלות יחסית לביצוע, שהפיתוי לבצען הוא גדול נוכח הרווח המידי והסיכוי הגדול להצלחתן. עוד הוסיפה המאשימה כי ניכרת חומרה יתרה במקרה זה נוכח העובדה שהנאשמים בחרו קורבן מוחלש, אישה מבוגרת כבת 68, מתוך אמונה כי בשל כך לא תוכל להתנגד למעשיהם וכי יוכלו לבצע את זממם ביתר קלות.

8. לאחר שהצביעה על נסיבות ביצוע העבירה, ובכללן גילה של המתלוננת, השימוש באלימות כלפיה, חלקו של הנאשם בביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצועה ושיכול היה להיגרם, ולאחר שהפנתה למדיניות הענישה הנוהגת, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 18-36 חודשי מאסר.

בתוך המתחם ביקשה המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון, נוכח היעדר עבר פלילי, הודאתו ולקיחת אחריות מצדו על מעשיו, ובשים לב לנסיבות חייו. בנוסף, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

9. בפתח טיעוניו לעונש ביקש הסנגור להפנות לנסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם בתיק זה. נאמר כי מעבר לעובדה שמדובר בבחור צעיר ללא עבר פלילי, מדובר במי שסובל מתחלואה כפולה. מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם היא תורשתית והיא התפרצה אצלו בגיל מבוגר יחסית. הסנגור הוסיף כי הנאשם לא עזב את הקהילה כדי להשתמש בסמים וכי הוא רוצה לחזור לקהילה. עזיבתו נבעה מכך שבמהלך שהייתו בקהילה הוא אושפז שלוש פעמים, לתקופות שהיו תחילה קצרות ולאחר מכן לתקופה של למעלה מחודש וחצי, וזאת עקב תכנים אובדניים. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לכך שעל פי מסמך של היחידה עצמה, מדובר במי שטרם כניסתו לקהילה היה ברמת חרדה גבוהה ושמע קולות שאמרו לו לפגוע בעצמו. נאמר כי ככל הנראה הנאשם זקוק לקהילה מסוג אחר. עוד הפנה הסנגור לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, העולות מסיכום התערבות יעוץ שיקומי (נע/2) ולסיכומי האשפוז (נע/3). לטענת ההגנה, בשורה התחתונה מדובר בתיק שבו שיקולי הצדק יכולים להוביל לחריגה מהמתחם או לחילופין מחייבים התחשבות בקביעת המתחם.

10. לגבי נסיבות ביצוע העבירה, נאמר כי כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן באופן משמעותי וכי הוא היחיד מהחבורה שלקח אחריות על מעשיו, הודה ולא ניהל את משפטו. חלקו של הנאשם הוא שולי ומתבטא בכך שהוא המשיך לרוץ אחרי שהאחרים הביאו את התיק ששדדו מידי המתלוננת. למעשה, הנאשם לא התקרב למתלוננת, לא נגע בה, לא תקף אותה והיה במרחק רב ממנה. ב"כ הנאשם הדגיש כי אינו מקל ראש באירוע, אך צריך ליתן את הדעת לתפקידו של הנאשם לעומת האחרים.

בסופו של דבר, ביקש הסנגור שלא לקבל את עמדתה העונשית של המאשימה, שאינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת, ולקבוע מתחם מקל, ובתוכו לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון, באופן שייקבע כי הנאשם ריצה את עונשו.

דברו האחרון של הנאשם

11. בדברו האחרון של הנאשם הוא הביע צער על מעשיו, לגביהם לקח אחריות. הנאשם הוסיף כי ככל הנראה עשה את המעשה כשהיה תחת השפעת סמים וכי הוא מעוניין להמשיך בהליך טיפולי שכן הכלא אינו מקום ללמוד בו להמשיך את החיים.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

12. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה בענייננו הם זכות האדם לשלמות גופו וביטחונו וכן זכותו לקניינו ורכושו. כמו כן, נפגעה זכותו של הציבור בכללותו להתהלך בבטחה במרחב הציבורי. בהקשר לערכים מוגנים אלו נאמר בע"פ 6862/13 **חיג'אזי נ' מדינת ישראל** (7.7.2014) כי:

"עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית המוכרת".

בע"פ 1127/13 **גברזגי נ' מדינת ישראל** (15.1.2014) נאמרו בהקשר זה הדברים הבאים:

"הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קורבנות העבירה, וביטחונו של הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו ולהלך ברחובות ללא חשש".

13. על חומרתה של עבירת השוד עמד בית המשפט במספר רב של הזדמנויות, בהן ציין את הצורך להיאבק בתופעה מכוערת זו, בין היתר בדרך של הטלת עונשים מרתיעים. בע"פ 8696/18 **מדינת ישראל נ' מני** (18.04.2019), נאמרו הדברים הבאים:

"בפסיקת בית משפט זה תוארה לא אחת חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הפוגעת בביטחונו האישי של הפרט וברכושו, וכן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלומו וברווחתו (ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (6.1.2015); ע"פ 8205/12 דדון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (26.12.2013)). הענישה בעבירות מעין אלו, כך נפסק, צריכה לבטא את הסלידה החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע "לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם" (ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (27.12.2012); עניין מיכלאשוילי, פסקה 7)".

כן ראו הדברים שנאמרו על ידי בית המשפט בע"פ 606/13 **חכמון נ' מדינת ישראל** (11.12.2013):

"לא אחת עמד בית משפט זה על חומרת עבירת השוד ועל הצורך להחמיר בעונשו של מי שמבקש להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכו, כמו-גם בתחושת הביטחון במרחב הציבורי של כלל האוכלוסייה, כאשר גורמים עבריינים מאיימים על שלומה ורווחתה".

14. בבואי לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בענייננו, נתתי דעתי לעובדה שמדובר במעשים חמורים שנעשו על ידי חבורה של צעירים שפעלו תוך תיאום ביניהם, לאור יום, בטבורה של העיר קרית מוצקין, ללא כל מורא ופחד מאימת הדין.

עוד נתתי דעתי לכך שהנאשמים בחרו קורבן הנמנה על אוכלוסייה מוחלשת - אישה מבוגרת בת 68 שצעדה ברחוב בגפה. בפסיקה הודגש הצורך להיאבק בעבירות השוד, במיוחד כאשר הן מופנות כלפי קשישים וקבוצות מוחלשות אחרות בחברה, בין היתר בדרך הטלת עונשים מרתיעים. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ **Edika Kvartskhava 1660/19 נ' מדינת ישראל** (23.10.19):

"אין צורך להכביר במילים ביחס לחומרה הטמונה במעשים בהם הורשעו המערערים. בית משפט זה קבע וחזר וקבע כי "בעבירות גניבה או שוד המכוונות כנגד קשישים נעוצה נבזות מיוחדת, המצדיקה השתת ענישה ממשית ומרתיעה הכוללת רכיב משמעותי של מאסר מאחורי סורג ובריח" ... בית משפט זה גם עמד פעמים רבות על תפקידו בהגנה על קשישים וחסרי ישע, תוך הדגשה של ההשלכות האישיות החברתיות הקשות הנלוות לתופעה של שוד קשישים...

...שוד או גניבה מקשיש ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה "רגילה" של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הציווי "והדרת פני זקן" הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית. העבירה של שוד קשישים היא מעשה נקלה ובזוי במיוחד, גם בקוד העברייני, ולא בכדי היא נחשבת לעבירה הנמצאת בתחתית "שרשרת המזון" של העבירות ושל העבריינים".

בע"פ 6056/18 **אדרי נ' מדינת ישראל** (16.5.2019) נאמר:

"אין צורך להכביר במילים על חומרת מעשהו של המערער. פגיעה בקשישים ובחסרי ישע נמנית עם המעשים הנקלים והבזויים ביותר שידעה החברה. מעשים אלו פוגעים באופן חמור בביטחונם האישי של הקורבנות - ושל אוכלוסיות שלמות - ובזכותם להתקיים בכבוד וללא מורא. מעשים אלו אף משקפים דפוס התנהגות אנטי סוציאלי אשר מגלם בתוכו אכזריות ואדישות לנזק הנגרם לקורבן העבירה (ראו ע"פ 3307/08 **מדינת ישראל נ' טועמי** [פורסם בנבו] (4.3.2009)). לא אחת עמד בית משפט זה על תפקידו בהגנה על חסרי ישע ועל קשישים, שמטבע הדברים מהווים טרף קל ונוח לעבריינים. תפקידנו זה מחייב גזירת עונשים מחמירים ומרתיעים. אמנם הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ושומה על בית המשפט לשקול את נסיבותיו האישיות של כל נאשם ונאשם, אפילו מדובר בעבירה שקורבנה הוא קשיש (ע"פ 6202/10 **מדינת ישראל נ' ישראילוב** [פורסם בנבו] (15.3.2011)). ואולם, בעבירות המבוצעות נגד אוכלוסיות חלשות עיקרון הענישה האינדיבידואלית לרוב ייסוג אל מול אינטרסים כבדי משקל ושיקולי ענישה אחרים, שבמרכזם עקרונות הגמול וההרתעה... אין תמה אפוא

שהפסיקה דהאידינא מצביעה על מגמת ענישה מחמירה ומרתיעה: מגמה זו היא חלק מהמאבק לעקירת התופעה של פגיעה בקשישים ובחסרי ישע מן השורש (ראו עניין אלייב, פסקה ו; ע"פ 5931/11 **עבדולייב נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 19-18 (22.10.2013); וכן ע"פ 5063/10 **מדינת ישראל נ' איסאקוב**, [פורסם בנבו] פסקה י"ב (29.5.2011)). ענישה כאמור היא כורח המציאות בימים שבהם מעשי שוד קשישים הולכים ופושים במקומותינו (ראו ע"פ 304/85 **תורג'מאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(4) 74 (1985))."

15. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נדרש בית המשפט לבחון גם את חלקו של הנאשם במעשה. בענייננו עובדות כתב האישום מלמדות כי חלקו של הנאשם היה שולי למדי. למעשה, נאשמים 1 ו-2 מסרו לנאשם את התיק ששדדו מאת המתלוננת בתום מעשה השוד, שאז נמלטה החבורה מהמקום יחד. אין חולק כי בין הנאשם למתלוננת לא היה כל מגע וכי למעשה חברתו לנאשמים 1 ו-2 נעשתה במרחק קצר מזירת התרחשות השוד עצמו. בנסיבות, לא ראיתי מקום להתחשב בנזקים הפיזיים שנגרמו למתלוננת, שכן הנאשם לא היה מעורב בהם.

לצד זאת, למתלוננת נגרם נזק רכוש בדמות גניבת כספה והטלפון הנייד שהיה ברשותה. זאת ועוד, לצד הנזק הממוני יש ליתן את הדעת גם לנזק הנפשי שיש להניח כי נגרם למתלוננת בעקבות מעשה השוד. נזק זה אינו מתבטא רק באימה ובפחד שניתן לשער כי אחזו בה בשעת האירוע, אלא גם בחרדה ובאובדן תחושת הביטחון העצמי והיכולת לקיים חיים עצמאיים שיש להניח כי ילוו אותה בעתיד. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015), שם נאמר כי:

"בצד הנזק הכלכלי, נגרם לא אחת גם נזק פיזי, רגשי ותפקודי. הבטחון העצמי מתערער, האָמון בזולת נגרע, עד כי לעיתים הפגיעה היא חסרת תקנה. אנו מצוים לגמול ולהרתיע: "בית משפט זה רואה בענישה המחמירה בנושאים אלו את תרומתו להגנה על קשישים וביטוי לרצונו להבטיח כי גם בערוב ימיהם לא יהפכו מי שאינם עוד בשיא כוחם הפקר למעשי בריונות, ולא תיפגע איכות חייהם" (ע"פ 1044/13 זידאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.2013), פסקה 20 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר (להלן: עניין זידאן); ע"פ 2309/07 בושרי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה ד(1) לדברי השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (7.11.2007)). ידיעתו של קשיש, קרבן מעשה שוד - בין בפועל, בין בכוח - כי רשויות האכיפה והמשפט ניצבות לימינו, וכי השודד עתיד להימצא שנים ארוכות מאחורי סורג ובריא, תורמת את תרומתה לעידוד הקרבן לחזור לתפקוד ולשגרה, לבטוח בעצמו ובזולתו."

16. עיון בפסיקה, לצורך גזירת מדיניות הענישה הנוהגת, מלמד כי מנעד הענישה בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות הינו רחב ותלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בע"פ 4442/19 **מדינת ישראל נ' שוּוֹץ** (13.11.2019), נאמר כי:

"לעבירת השוד בנסיבות מחמירות פנים רבות ומשכך הענישה בגינה היא מגוונת" בשל השוני במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמאפיינים הנסיבתיים של המקרים השונים ובכלל זה שימוש בנשק וסוג הנשק; מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה; חומרת הפגיעה של הקורבן; זהות הקורבן כמשתייך לקבוצות הטעונות הגנה יתרה כמו למשל קשישים (ע"פ 3338/13 טחימר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] סעיף 3 לפסק הדין (19.2.2015) או עובדי לילה בתחנות דלק ונהגי מוניות (ע"פ 1698/16 דמלאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2016) [להלן: עניין דמלאו, ע'ב']); מידת התכנון; הנזק הכלכלי והנפשי שנגרם וכיוצא באלה היבטים, המשמשים שיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם". (ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (1.8.2017))."

17. על אף חומרת המעשה עליה הצבעתי לעיל, הן בשל נסיבות ביצוע העבירה והן בשל העובדה שהנאשמים בחרו קורבן הנמנה על אוכלוסייה מוחלשת, יש להדגיש שוב כי חלקו של הנאשם באירוע בכללותו היה שולי והתבטא בנטילת תיקה של המתלוננת מידי יתר הנאשמים לאחר שמעשה השוד הושלם על ידם, מבלי שהוא עצמו היה מעורב בו. בנסיבות, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 10-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

גזירת העונש בתוך המתחם

18. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם שנקבע, נתתי דעתי להודאתו, שניתנה בשלב מוקדם של ההליך עוד בטרם החלה שמיעת הראיות בתיק. הודאה זו מגלמת נטילת אחריות מצדו על מעשיו והביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, לכל הפחות לגבי חלקו באירוע העברייני.

עוד נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם ולעובדה כי הוא נעדר כל עבר פלילי וכי למעשה זו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

19. אין ספק כי נסיבותיו האישיות של הנאשם קשות במיוחד. על מנת שלא לפגוע בצנעת פרטיותו, לא מצאתי מקום לסקור אותן נסיבות, אך אציין כי מדובר במי שסובל מתחלואה כפולה ומי שחרף גילו הצעיר עבר בחייו אירועים קשים וטראומטיים.

לפיכך, ובהתחשב במכלול השיקולים שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה, אני סבור כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם שנקבע לגביו.

20. על יסוד מקבץ האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 20.11.2022 ועד 9.4.2023 וכן מיום 19.7.2023 ועד היום.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע ויורשע בגין אחת מהן.

נוכח גילו הצעיר ונסיבותיו האישיות, לא מצאתי לגזור על הנאשם קנס כספי או פיצוי למתלוננת.

בשים לב לפרק הזמן הקצר שנותר לנאשם לריצוי עונשו, איני רואה מקום להורות לשב"ס לשלבו בהליך טיפולי הדורש מטבע הדברים זמן ממושך יותר. יחד עם זאת, אני מורה לשב"ס לסייע לנאשם ככל הנדרש לצורך הפנייתו לוועדת סל שיקום על מנת שיקבל סיוע עם שחרורו ותימצא עבורו מסגרת ההולמת את צרכיו הטיפוליים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ד, 09 נובמבר 2023, במעמד הנוכחים.